

 Menu Search

PARIS PAZIŅOJUMS

EIROPA, UZ KURU MĒS VARAM
TICĒT

1. **Eiropa pieder mums, un mēs piederam Eiropai.** Šīs zemes ir mūsu mājas; citu mums nav. Iemesli, kādēļ mēs Eiropu turam par dārgu un jūtamies lojāli tai, ir pāri mūsu spējām to pilnvērtīgi izskaidrot vai attaisnot. Taču tas ir saistīts ar dalītu vēsturi, cerībām un lietām, kuras mēs mīlam. Tas ir saistīts ar dzīvesveidu un pieredzi par dalītām bēdām, bet arī pieredzi par samierinājuma dzimšanu no traģēdijas un solījumiem par kopīgu nākotni. Tik daudz ikdienišķas ainavas un notikumi ir piesātināti ar īpašu nozīmi – mums, bet ne visiem. Mājas ir vieta, kur lietas ir pazīstamas, un kur mēs paši tiekam atzīti, lai arī cik tālu mēs būtu aizklīduši. Šī ir īstā Eiropa, mūsu dārgā un neaizstājamā civilizācija.

Eiropa ir mūsu mājas.

2. Eiropa visā tās bagātībā un gaišumā ir apdraudēta no nepatiesas pašizpratnes. Šī viltus Eiropa iedomājas sevi esam par mūsu civilizācijas pilnbriedu, bet patiesībā tā atņem mums mūsu mājas. Tā apelē pie pārspīlētiem Eiropas patieso tikumu un vērtību izkropļojumiem, bet paliek akla pret pašas trūkumiem. Tādejādi šī pašapmierinātā savas vēstures vienpusīgā karikatūra padara viltus Eiropas ideju nesamērīgi aizspriedumainu pret pagātņi. Tās atbalstītāji kļūst par bāreņiem caur savu izvēli un tic, ka būt bez mājām ir cēls sasniegums. Šādi viltus Eiropa sevi slavē

Viltus Eiropa mūs apdraud.

kā priekšgājēju universālai kopienai, kas patiesībā nav nedz universāla, nedz kopiena.

3. Viltus Eiropas patroni ir apsēsti ar nebeidzama progresā ideju. Viņi tic, ka vēsture ir viņu pusē, un šī ticība padara viņus augstprātīgus un nievājošus, nespējīgus atzīt savas konstruētās post-nacionālās, post-kulturālās pasaules defektus. Vēl jo vairāk, viņi neatzīst patiesos pamatus tai cilvēcībai, pieklājībai un iejūtībai, kuras tik dārgas tur ne tikai viņi paši, bet arī mēs. Viņi ignorē un pat cenšas apklusināt Eiropas kristīgo sirdsbalsi. Tai pašā laikā viņi pieliek īpašas pūles, lai neaizvainotu musulmaņus, cerot, ka viņi pārņems šo sekulāri multikulturālo pasaules skatu. Grimstot aizspriedumos, māņos un iedomības pilnās utopiskas nākotnes vīzijās, viltus Eiropa jau pašos tās idejas pamatos ir orientēta uz vēršanos pret sevis kritiku. Un tas viss – brīvības un tolerances vārdā.

Viltus Eiropa ir utopiska un despotiska.

4. Mēs tuvojamies bezizejas stāvoklim. Lielākais drauds Eiropas nākotnei ir nevis izaicinoša uzvedība no Krievijas vai musulmaņu imigrācija, bet gan mūsu iztēles nosmakšana viltus Eiropas tvērienā. Mūsu nācīgas un kopīgā kultūra tiek izputināta caur ilūzijām un pašapmānu par to, kas Eiropa ir un kādai tai vajadzētu būt. Mēs apņemamies turēties pretī šim draudam mūsu nākotnei. Mēs aizstāvēsim, uzturēsim un veicināsim patieso Eiropu – to, kurai mēs patiesi piederam.

Īstā Eiropa ir jāizsargā.

+ + +

5. Patiesā Eiropa sagaida un veicina aktīvu politisku un kulturālu līdzdalību kopīgās nākotnes veidošanā. Eiropas ideāls ir uz plaši atzītu un stipru likuma varu balstīta solidaritāte, kas ietver visus, bet ar ierobežotām prasībām no indivīda. Šī likuma vara ne vienmēr ir bijusi pārstāvēniskās demokrātijas formā, taču mūsu pilsoniskās tradīcijas ir saskaņā ar savām politiskajām un kultūras saknēm par spīti to atšķirīgajām izpausmes formām vēsturiski. Pagātne ir pilna ar eiropiešu centieniem padarīt politiskās sistēmas atvērtākas plašākai sabiedrībai, par ko mēs varam lepoties. Pat tad, kad tas notika caur atklātu sacelšanos, šajos centienos

Solidaritāte un pilsoniska lojalitāte veicina aktīvu līdzdalību.

nemainīga bija apziņa, ka par spīti mūsu kontinenta politisko procesu netaisnībām un trūkumiem, šī ir mūsu politiskā tradīcija, kurai mēs piederam, un kuras virzība pieder mums. Šī nodošanās reformām piešķir Eiropai tās tagadējo garu, kas nebeidz tiekties pēc arvien pilnīgāka taisnīguma. Progresā gars dzimst no mūsu mīlestības un lojalitātes pret savu zemi.

6. Eiropiskas vienotības gars ļauj mums uzticēties viens otram sabiedrības dzīvē, pat ja mēs būtu svešinieki. Eiropas pilsētu atvērtie parki, centrālie laukumi un plašie bulvāri pauž Eiropas politisko nostāju – mēs dzīvojam viens otram līdzās, kopīgi piedaloties res publica. Mēs par pašsaprotamu uztveram pienākumu būt atbildīgiem par savas sabiedrības nākotni. Mēs neesam pasīvi despotiskas varas, svētas vai sekulāras, pavalstnieki. Vēl jo vairāk, mēs neesam nospiesti uz ceļiem nepielūdzamu vēsturisku spēku priekšā. Būt eiropietim nozīmē būt apveltītam ar politisku un vēsturisku rīcībaspēju.

Mēs neesam pasīvi pavalstnieki.

7. Patiesā Eiropa ir nāciju kopiena. Mums katram ir mūsu valoda, tradīcijas un robežas, bet mēs vienmēr esam atzinuši kopību vienam ar otru, pat tad, kad mēs esam bijuši domstarpībās vai naidā. Šī vienotība dažādībā mums ir pašsaprotama, un to nedrīkst uztvert kā pašsaprotamu. Tā ir apbrīnojama un vērtīga iezīme, kura pati no sevis neizriet no mūsu iedabas. Visizplatītākais šīs idejas politiskais veidols ir impērija, kuru Eiropas karavadoņi karaļi centās atjaunot pēc Romas impērijas krišanas. Impērijas vilinājums pastāv vēl joprojām, taču virsroku guva nacionālās valsts modelis, kurā suverenitāte tiek sasaistīta ar nāciju. Nacionālā valsts kļuva par Eiropas civilizācijas stūrakmeni.

Nacionālā valsts ir Eiropas civilizācijas stūrakmens.

8. Katra nacionāla kopiena sevi pārvalda pati savā veidā, lepojoties ar saviem nacionālajiem sasniegumiem mākslā un zinātnē un sacenšoties ar citām nācijām, dažreiz uz kaujaslauka. Tas dažreiz ir bijis par pamatu dziļiem ievainojumiem Eiropas kopienā, bet nekad nav sagrāvis mūsu kultūrolo vienotību. Tieši otrādi – Eiropas nacionālajām valstīm paliekot arvien atšķirīgākām un nostiprinoties, kopīgā Eiropiskā identitāte kļuva tikai spēcīgāka. Pēc abu Pasaules karu briesmīgās asinsizliešanas, mēs ar vēl lielāku apņēmību nolēmām godāt mūsu kopīgo mantojumu. Tas apliecina Eiropas kā kosmopolītiskas civilizācijas, šo vārdu

Mēs neatbalstām uzspiestu vienotību.

patiesajā nozīmē, dziļo noturību un spēku. Mēs nemeklējam impērijas uzspiestu vienotību, kas tiek uzturēta ar varu. Tai vietā Eiropas kosmopolītisms atzīst, ka patriotiska mīlestība un pilsoniska lojalitāte atver skatu uz plašāku pasauli.

9. Patiesā Eiropa ir stipri ietekmējusies no Kristietības. Universālā un garīgā baznīcas impērija atnesa Eiropai kulturālu vienotību, bet bez politiskā imperiālisma starpniecības. Tas ļāva uzplaukt dažādām pilsoniskām lojalitātēm kopīgas Eiropas kultūras kontekstā. Pilsoniskās sabiedrības autonomija kļuva par Eiropas sabiedrības dzīves pamatakmeni. Vēl jo vairāk, tā kā kristīgais evaņģēlijs nepiedāvā visaptverošu dievišķu likumu kopumu, nāciju laicīgo likumu dažādība varēja tik godāta bez draudiem Eiropas kopējai vienotībai. Tas nav nejauši, ka līdz ar kristīgās ticības norietu Eiropā dominē atjaunoti centieni pēc politiskas vienotības. To galvenais veidols ir Eiropas Savienība kā regulāciju un naudas impērija ar stipru pseidoreliģiska universālisma pieskaņu.

Kristietība veicināja kulturālu vienotību.

10. Patiesā Eiropa apstiprina katra indivīda pašcieņu, neskatoties uz dzimumu, sociālo stāvokli vai rasi. Arī šis aspekts sakņojas mūsu kristīgajā mantojumā. Taisnīgums, līdzcietība, žēlastība, piedošana, miermīlība un labsirdība – visas šīs mūsu vērtības nepārprotami sabiedrībā ir nostiprinājušās caur kristietību. Kristietība revolucionizēja attiecības starp vīrieti un sievieti, liekot uzvaru uz mīlestību un abpusēju uzticību nepieredzētā veidā. Laulības saites ļauj gan vīriešiem, gan sievietēm dzīvot pilnvērtīgu dzīvi kopā. Lielākā daļa mūsu upuru ir mūsu laulāto un bērnu labā. Šis sevis došanas gars ir vēl viens kristietības ieguldījums Eiropā, kuru mēs mīlam.

Eiropas kristīgās saknes veicina tās plaukšanu.

11. Patiesā Eiropa smeļas iedvesmu arī savā klasiskajā tradīcijā. Mēs sevi atpazīstam senās Grieķijas un Romas literatūrā. Kā eiropieši, mēs vienmēr tiecamies uz diženumu kā klasisko vērtību piepildījumu. Lai gan dažos laikos tas ir novedis pie vardarbīgas sāncensības, savā labākajā veidolā tā ir tiekšanās uz izcilību, kas iedvesmoja eiropiešus radīt neizsakāmi skaistus mākslas darbus un mūziku, kā arī veikt apbrīnojamus atklājumus zinātnē. Patiesajā Eiropā nekad nav tikusi aizmirsta nedz nopietnā romiešu savaldība, nedz grieķu lepnums iesaistīties pilsoniskajā dzīvē un viņu filozofiskais gars. Arī šis mantojums ir mūsējais.

Mūsu klasiskā pagātne veicina izcilību.

12. Patiesā Eiropa nekad nav bijusi ideāla. Viltus eiropas aizstāvji nekļūdās, tiecoties pēc progresa un reformām, un starp tūkstoš deviņi simti četrdesmit piekto un tūkstoš deviņi simti astoņdesmit devīto gadu ir paveikts ļoti daudz laba, ko mums vajag novērtēt un godāt. Mūsu kopdzīve Eiropā ir projekts, kas nemitīgi turpinās, nevis kāds zirnekļu tīkliem aplāts mantojums. Taču Eiropas nākotne ir atrodama atjaunotā lojalitātē pret mūsu labākajām tradīcijām, nevis viltotā universālismā, kas ietver sava kulturālā mantojuma aizmiršanu un pašnoliegumu. Eiropa neaizsākās līdz ar Apgaismību. Mūsu iemīļotās mājas nenesīs papildījumu ar tagadējās Eiropas Savienības palīdzību. Patiesā Eiropa ir un vienmēr būs no citām norobežotu, dažreiz pat par daudz, nāciju kopiena, ko saista dalīts garīgs mantojums, kurā mēs kopīgi augam, dalāmies un mīlam.

Eiropa ir kopīgs projekts.

13. Patiesajai Eiropai draud sabrukums. Tautas suverenitāte, pretestība imperiālismam, kosmopolītisms ar spēju uz pilsonisku mīlestību, kristīgie cilvēcības un pašcieņas principi, dzīvs dialogs ar mūsu klasisko mantojumu – tas viss lēni zūd no mūsu sabiedrības ikdienas. Kamēr viltus Eiropas atbalstītāji konstruē savu viltus universālo cilvēktiesību kristietību, mēs pazaudējam savas mājas.

Mēs zaudējam savas mājas.

+ + +

14. **Vitus Eiropa lepojas ar līdz šim nebijušu nodošanos cilvēku brīvībai.** Taču šī brīvība ir ļoti vienpusīga. Tā sevi pasniedz kā brīvību no visiem ierobežojumiem – kā seksuālu brīvību, kā pašizpaušmes brīvību, kā brīvību būt 'sev pašam'. Tūkstoš deviņi simti sešdesmit atsotā gada paaudze šīs brīvības uzskata par īpaši vērtīgām uzvarām pār reiz varenu un apspiedošu kulturālu režīmu. Viņi redz sevi kā lielus atbrīvotājus, un viņu pārkāpumi tiek daudzīnāti kā lieli morāli sasniegumi, par kuriem visai pasaulei vajadzētu būt pateicīgai.

Turpinās viltus brīvība.

15. Turpretim Eiropas jaunajām paaudzēm realitāte ir daudz drūmāka. Liberāls hedonisms bieži ved pie garlaicības un nomā-

Individuālisms, nošķirtība un

cošas bezmaksas. Laulības saites ir kļuvušas vājākas, seksuālas visautļautības haosā pazūdot jaunu cilvēku vēlmēm veidot ģimeni laulībā. Brīvība, kas pieviļ sirds dziļākās vēlmes, kļūst par lāstu. Mūsu sabiedrība šķiet krītam arvien dziļākā individuālismā, nošķirtībā un bezmaksas. Brīvības vietā mēs esam ieslodzīti tukšajā patērētāju kultūras un mediju vadītajā kultūrā. Tas ir mūsu pienākums runāt patiesību – sešdesmit astotā gada paaudze iznīcināja, bet neradīja. Viņi atstāja vakuumu, kuru aizpildīja sociālie mediji, lets tūrisms un pornogrāfija.

bezmērķība ir plaši izplatīta.

16. Tajā pašā laikā, kad mēs dzirdam nebijušas brīvības daudzinašanu, Eiropa tiek arvien vairāk un visaptverošāk regulēta. Likumi, kurus bieži izstrādā neredzami tehnokrāti sadarbībā ar ietekmīgām interesēm, pārvalda mūsu darba attiecības, mūsu uzņēmējdarbības lēmumus, mūsu izglītības kvalifikācijas, mūsu ziņas un mūsu iklaides medijus. Vēl vairāk – Eiropa turpina censties pastiprināt eksistējošās regulas par runas brīvību – teju vispirmatnējāko eiropiešu brīvību, kurā tiešā veidā manifestējas apziņas brīvība. Taču šo ierobežojumu mērķis nav mazināt kādā veidā sabiedrībai kaitējošas darbības, bet gan saskaņā ar valdošo aprindu interesēm aplāpēt politisko diskursu. Balsis politikā, kas pārstāv neērtas patiesības par islāmu un imigrāciju tiek apsūdzētas tiesās. Tādejādi politikorektums uztur spēcīgus tabū, kas padara status quo izaicinājumu risināšu teju neiespējamu. Patiesībā viltus Eiropa nemaz īsti neiedrošina brīvības kultūru. Tā vietā tā veicina tirgus vadītas vienveidības kultūru un politiski uzturētu konformitāti.

Mēs tiekam regulēti un pārvaldīti.

17. Viltus Eiropa lepojas arī ar bez precedentu apņēmību vairojot vienlīdzību. Tā apgalvo, ka tā veicina visu rasu, reliģiju un identitāšu iekļaušanu, lai izskaustu diskrimināciju. Šo sfēru tiešām ir skāris ļoti reāls progress, bet tai pat laikā līdz ar to ir notikusi utopiska attālināšanās no realitātes. Pēdējās paaudzes laikā Eiropa ir uzņēmusies grandiozo multikulturālisma projektu. Prasīt vai tikai veicināt musulmaņu asimilāciju mūsu paražās un dzīvesveidā, nemaz nerunājot par reliģiju, tiek uzverts kā smaga netaisnība. Vienlīdzības atzīšana un godāšana šajā kontekstā nozīmē atteikšanos no vismazākā mājiena par savas kultūras uzskatīšanu par pārāku. Paradoksālā kārtā, pats Eiropas multikulturālais projekts, kurš noliedz savas kristiešu saknes, balstās uz

Ar multikulturālismu nav iespējams strādāt.

kristiešu mīlestības (caritas) principa, taču pārspīlētā un neuzturamā veidolā. Tas prasa no Eiropiešiem svēto līmeņa atteikšanos no sevis. No mums tiek prasīta mūsu pašu māju kolonizācijas atbalstīšana un mūsu kultūras norieta vērtēšana par Eiropas diženāko divdesmit pirmā gadsimta slavas mirkli. Un visa šī kolektīvā sevis upurēšana notiek kaut kādas jaunas, globālas miera un labklājības kultūras dzimšanas vārdā.

18. Šāda domāšana ir pilna ar negodprātību. Lielākā daļa mūsu valdošajās aprindās neapšaubāmi atzīst Eiropas kultūras pārākumu – pārākumu, ko sabiedrībā nedrīkst apliecināt veidos, kas ir aizvainojošs imigrantiem. Ņemot vērā šo pārākumu, viņi uzskata, ka asimilācija notiks pari no sevis, pie tam, strauji. Savādā senās Eiropas imperiālisma domāšanas ēnas iespaidā sabiedrības elite uzskata, ka kaut kā, teju caur dabas likumiem pielīdzināmām vēstures līdzsakarībām, 'viņi' neizbēgami kļūs tādi kā 'mēs' – un pretējais process ir neiedomājams. Vienlaikus oficiālais multikulturālisms tiek lietots, lai apārstētu 'stermiņa' kulturālos saspīlējumus.

Negodprātība iet plašumā.

19. Taču šai negodprātībai ir vēl tumšāka puse. Pēdējās paaudzes laikā arvien lielāka valdošo aprindu daļa savas intereses saredz paātrinātā globalizācijā. Viņi vēlas būt pārnacionālas institūcijas, kas spēj kontrolēt bez ierastajiem kavēkļiem, ko rada tautas suverenitātes princips. Eiropas Savienības demokratijas deficīts arvien vairāk atklājas kā kaut kas vairāk par parastu tehnisku problēmu, ko varētu risināt ar tehniskiem līdzekļiem. Drīzāk, šis deficīts tiek atbalstīts principiāli un dedzīgi aizstāvēts. Vai nu to leģimizē iedomāta ekonomiska nepieciešamība, vai internacionālo cilvēktiesību autonoma attīstība, Eiropas Savienības institūciju pārnacionālie vadītāji konfiscē Eiropas politisko dzīvi, atbildot uz jebkuru izaicinājumu ar tehnokrātisku atbildi: Citas alternatīvas nav. Šī ir tā maigā, bet augošā tirānija, ar ko mēs saskaramies.

Vairojas tehnokrātiska tirānija.

20. Viltus Eiropas augstprātība ir kļuvusi acīmredzama par spīti tās atbalstītāju centieniem to balstīt ar komfortablu ilūziju sastatnēm. Visupirms, viltus Eiropa sevi atklāj kā vājāku nekā jebkurš iztēlojās. Izklaide un matereālistisks patērētāju dzīvesveids neuztur pilsonisko dzīvi. Multikulturālisma atdalītas no augstākiem

Šāda viltus Eiropa ir trausla un nespējīga.

ideāliem un brīdinātas pret patriotiska lepnuma paušanu, mūsu sabiedrības rod grūtības atrast gribasspēku sevi aizstāvēt. Tāpat, nedz šī iekļaujošā retorika, nedz bezpersoniskā ekonomiskā sistēma, kurā dominē pārnacionālas korporācijas, neatjauno pilsonisku uzticību vai sociālo sakļautību. Atkal mums ir jābūt tiešiem: Eiropas sabiedrības ir sliktā stāvoklī. Ja mēs tikai atvērtu acis, mēs redzētu arvien plašāku valsts varas izmantojumu, sabiedrības pārvaldīšanu un indoktrinizāciju izglītībā. Tas nav tikai islāma terors, kas liek ielās parādīties smagi bruņotām policijas vienībām. Pūļa kontroles vienības tiek izmantotas, lai apslāpētu protestus pret valsts un pārnacionālām iestādēm un pat savaldītu iereibušu futbola fanu pūļus. Mūsu sporta komandu teju fanātisms ir palīgā sauciens no mūsu dziļās, cilvēcīgās nepieciešamības pēc solidaritātes – vajadzības, kas viltus Eiropā ir nepiepildīta.

21. Diemžēl Eiropas inteliģence ir starp galvenajiem viltus Eiropas iedomību ideologiem. Bez šaubām, Eiropas universitātes ir vienas no lielākajiem mūsu civilizācijas triumfiem. Taču, ja reiz tās strādāja, lai katrai nākamajai paaudzei nodotu pagātnes uzkrātās gudrības, tagad lielākā daļa akadēmiķu liek vienādības zīmi starp kritisku domāšanu un vienkāršotu pagātnes noliegšanu. Viens no gaišākajiem ceļrāžiem Eiropas garam ir bijusi rūpīga intelektuālā godprātība un objektivitāte. Bet pēdējo divu paaudžu laikā šis ideāls ir mainījies. Akadēmiskā askēze, kas kādreiz kalpoja nošķirtībai no apkārtējās pasaules valdošā viedokļa, ir kļuvusi par pašapmierinātu un nereflektējošu naidīgumu pret visu, kas ir mūsu. Šī kultūras nolieguma nostāja darbojas kā lēts un viegls triks, ar kuru radīt kritiskās domāšanas iespaidu. Pēdējās paaudzes laikā šī nostāja ir gājusi plašumā lekciju zālēs, kļūstot par doktrīnu, par dogmu. Un ticības apliecinājums šim pasaules skatījumam tiek uztverts par apgaismības iezīmi un garīgu izredzētību. Rezultātā, mūsu pašu universitātes aktīvi iesaistās mūsu kultūras iznīcības turpināšanā.

22. Mūsu valdošās aprindas veicina cilvēktiesības. Tās aktīvi strādā pret klimata izmaiņām. Viņi konstruē arvien globālāku un integrētāku tirgus ekonomiku un veido homogenizētu nodokļu politiku. Viņi mēra progresu uz dzimumu līdztiesību. Viņu mūsu labā dara tik daudz! Vai tas ir tik svarīgi, ar kādiem mehānismiem

Mūs ir pārņēmusi nolieguma kultūra.

Sabiedrības elite augstprātīgi daudzina savu labumu.

viņi nokļūst varas amatos? Vai tas ko maina, ka Eiropas tautas izturas aizvien skeptiskāk pret viņu daudzinātajām idejām?

23. Augošais skepticisms ir pilnībā pamatots. Šodien Eiropā dominē bezmērķīgs materiālisms, kas nespēj motivēt tās vīriešus un sievietes veidot bērnus ar ģimenēm. Nolieguma kultūra atņem nākamajām paaudzēm dzīves identitāti. Dažās Eiropas valstīs musulmaņi dzīvo neformālā autonomijā no vietējiem likumiem – it kā viņi būtu kolonisti, nevis mūsu sabiedrību daļa. Individualisms nošķir mūs vienu no otra. Globalizācija pārveido dzīves ceļu miljoniem cilvēku. Kad mūsu valdošās aprindas tiek izaicinātas, viņi saka, ka viņu darbs un lēmumi ir vien pielāgošanās neizbēgamām pārmaiņām, nepielūdzamiem procesiem. Nekāds cits attīstības virziens nav iespējams, un, tādēļ, tas ir irracionāli pretoties. Neko nevar mainīt. Tos, kuri pretojas, dēvē par nostaļģisku jūtu pārņemtiem, līdz pat palamu 'rasisti' vai 'fašisti' izmantošanai. Sabiedrības sadrumstalotībai un pilsoniskai neuzticībai pieagot, Eiropas sabiedriskā dzīve kļūst aizvien naidīgāka, un nav redzamas, kad vai kā tas varētu beigties. Bet mums nav jāiet pa šo ceļu. Mums ir jāastvabinās no šīs viltus Eiropas tirānijas. Alternatīva pastāv.

Alternatīva pastāv.

+ + +

24. **Atgriešanās uz patiesā ceļa sākas ar teoloģisku pašapziņu.** Viltus Eiropas universālistu pretenzijas sevi iezīmē kā surrogātrelīģijas projektu – pilnīgu ar stingrām ticības apliecībām un nosacījumiem izslēgšanai no baznīcas. Šis projekts ir bīstams opijs, kas paralizē Eiropu kā politisku kopienu. Mums ir stingri jāuzstāj uz reliģisku aspirāciju atstāšanu reliģijas sfērā, nevis politikā un vēl jo vairāk ne birokrātiskā adiminstrācijā. Lai atgūtu mūsu politisko un vēsturisko rīcībspēju, tas ir vitāli svarīgi, ka mēs atjaunoti sekularizējam Eiropas sabiedrisko dzīvi.

Mums ir jācīnās pret surrogātrelīģiju.

25. Tas no mums prasīs atteikties no melīgās valodas, kas izvairās no atbildības un veicina ideoloģisku manipulāciju. Aiz tās daudzveidības, iekļaušanas un multikulturālisma terminiem slēpjas tukšums. Bieži vien tādu valodu izmanto, lai pār kvalificētu

Mums ir jāatjauno paties liberālisms.

mūsu kļūdas sasniegumos: sabiedrības solidaritātes apziņas zudums 'patiesībā' ir atvērtības, tolerances and iekļaušanas pazīme. Tā ir mārketinga valoda, kuras nolūks ir aizplīvurot realitāti, nevis to izgaismot. Mums ir jāatgūst iekšēja cieņa pret realitāti. Valoda ir delikāts instruments, un tas ir pazemojoši to izmantot kā rungu. Mums vajadzētu būtu par valodas cienīguma patroniem. Ātrums, ar kādu cilvēku viedokļi tiek denuncēti, liecina par mūsu laika pagrimumu. Mēs nedrīkstam tolerēt vārdisku iebiedēšanu. Mums ir jāizstāv tie, kas runā saprātīgi, pat ja mēs nepiekrītam viņu viedokļiem. Eiropas nākotnei ir jābūt liberālai šī vārda labākajā nozīmē, kas nozīmē apņemties aizstāvēt veselīgu publisku debati, brīvu no jebkādiem draudiem un uzspiestiem viedokļiem.

26. Lai salauztu viltus Eiropas vilinājumu ar tās utopisko, pseidoreliģisko krusta karu par bezrobežu pasauli, ir jāveicina jauna veida valsts vadība un jauna veida valsts vadītāju rašanās. Labs politiskais līderis rūpējas par atsevišķas tautas kopējo labumu. Labs valstsvīrs kopīgajā Eiropas mantojumā un mūsu tautu tradīcijās redz brīnišķīgu, dzīvudarošu skaistumu, bet redz arī to trauslumu. Viņš nenoliedz šo mantojumu un neliek to kā likmi utopisku sapņu sasniegšanai. Šādi valsts kalpi cenšas pēc savas tautas piešķirtā goda; viņi nepūlās iegūt atzinību no 'internacionālās kopienas', kas patiesībā ir oligarhijas sabiedrisko attiecību mehānisms.

27. Atzīstot Eiropas nāciju īpašo raksturu, it īpaši kristietības nozīmi to asinbalsī, nav iemesla brīnīties par multikulturālistu viltotajām pretenzijām. Imigrācija bez asimilācijas ir kolonizācija, un pret to ir jāpretojas. Ir taisnīgi sagaidīt, ka tie, kas pārceļas uz dzīvi mūsu zemēs, sevi iekļauj mūsu nācijās un pārņem mūsu dzīvesveidu. Šīs gaidas ir jāietver un jāatbalsta ar labu rīcībpolitiķu. Multikulturālisma valoda ir importēta no Amerikas. Taču Amerikas dižais imigrācijas laikmets nāca divdesmitā gadsimta sākumā – laikā ar apbrīnojami strauju ekonomisko izaugsmi, praktiski bez jebkādām sociālajām garantijām, bet ar ļoti spēcīgu nacionālo identitāti, un, pie tam, ar pašsaprotamām gaidām par imigrantu asimilēšanos tajā. Pēc liela imigrantu skaita uzņemšanas, Amerika gandrīz pilnīgi aizvēra savas durvis uz divām paudzēm. Eiropai ir nepieciešams mācīties no šīs

Mums ir vajadzīgi atbildīgi valsts kalpi.

Mums ir jāatjauno nacionālā vienotība un solidaritāte.

pieredzes, nevis pārņemt laikmetīgu Amerikāņu ideoloģiju. Šī pieredze mums vēsta, ka darba vieta ir spēcīgs asimilācijas rīks, ka labklājības valsts modelis var traucēt asimilācijai un ka tālredzīga politiskā vadība var atļauties samazināt imigrāciju, ja nepieciešams, pat krasi. Mēs nevaram atļaut multikulturālisma ideoloģijai izkropļot mūsu politiskos lēmumus par to, kā labāk kalpot kopējam labumam, kurš ir būvēts uz nacionālām kopienām ar gana lielu vienotības un solidaritātes apziņu, lai redzētu savu labumu kā kopējo.

28. Pēc Otrā Pasaules kara, Rietumeiropā auga un attīstījās demokrātijas. Pēc Padomju Savienības sabrukuma arī Centrāleiropas nācijas atjaunoja savu pilsonisko dvēseli. Tā ir viena no Eiropas svarīgākajām uzvarām. Bet tās augļi aizies postā, ja mēs nerisināsim imigrācijas un demogrāfijas problēmas mūsu nācijās. Multikulturālas var būt tikai impērijas, par ko kļūs Eiropas Savienība, ja mums neizdosies padarīt atjaunotu solidaritāti un pilsonisku vienotību par kritērijiem, saskaņā ar kuriem mēs izvērtējam imigrācijas politiku un asimilācijas stratēģijas.

29. Daudzi maldīgi uzskata, ka Eiropai nedod mieru tikai pretrunas par imigrācijas jautājumiem. Patiesībā tā ir tikai viena dimensija no daudz visaptverošākas sociālas iziršanas. Mums ir jāatjauno pašcieņa uzskata, ka sabiedrībā eksistē dažādas sociālās lomas. Vecākiem, skolotājiem un profesoriem ir pienākums veidot tos, kas ir uzticēti viņu gādībai. Mums ir jāpretojas ekspertīzes kultam, kas nāk ar vieduma, takta un kultūras aspirāciju cenu. Eiropas atjaunošanās nevar notikt, apņēmīgi nenoraidot pārmērīgu egalitātismu un gudrības reducēšanu uz tehniskām zināšanām. Mēs atbalstām mūsu laikmeta politiskos sasniegumus. Katram vīrietim un sievietei vajadzētu būt vienādām balsstiesībām. Pamattiesības ir jāizstāv. Bet veselīgai demokrātijai ir nepieciešama sociāla un kulturāla hierarhija, kas veicina tiekšanos uz izcilību un to sabiedrības locekļu godāšanu, kuri kalpo kopējam labumam. Par valdošo noskaņojumu atkal ir jākļūst gara spēka atzīšanai un godāšanai, lai mūsu civilizācija varētu pretoties gan bagātības kulta, gan vulgāras izklaides ietekmei.

Multikulturālas ir tikai impērijas.

Pareiza hierarhija veicina sabiedrības labklājību.

30. Cilvēcīga pašcieņa nozīmē vairāk kā vienkārši tik liktam mierā, un starptautisko cilvēktiesību doktrīnas neietver visu taisnīguma vai labā saturu sabiedrība. Eiropai ir jāatjauno vienprātība par morālo kultūru, lai sabiedrību būtu iespējams virzīt uz tikumīgu dzīvi. Mēs nedrīkstam ļaut viltus izpratnei par brīvību aizkavēt izsvērtu likumdošanas izmantošanu pret netikumiem. Mums ir jābūt iejūtīgiem pret cilvēku vajībām, bet veselīga Eiropa nevar neatjaunot kopīgu tieksānos uz godīgu izturēšanos un izcilību. Pašcieņas kultūra rodas no pieklājības, un katram apzinīgi pildot savu lomu sabiedrībā. Mums ir jāatjauno tā cieņas apliecināšana starp sociāliem slāņiem, kas raksturo sabiedrību, kurā tiek novērtēts katra devums kopējā artavā.

Mums ir jāatjauno morālā kultūra.

31. Lai gan mēs atzīstam labumus, ko nes brīvais tirgus, mums ir jāpretojas ideoloģijām, kas tiecas tirgus mehānismu dievišķot. Mēs nevaram pieļaut, ka visas lietas ir pērkamas un pārdodamas. Labi funkcionējošiem tirgiem ir nepieciešama likuma vara, un mūsu likuma varai ir jātiecas uz ko vairāk par ekonomisku efektivitāti. Tirgi funkcionē vislabāk līdzās spēcīgām sociālajām institūcijām, kuras tiek organizētas saskaņā ar saviem, netirgus principiem un loģiku. Ekonomikas izaugsme, lai gan tā ir apsveicama, nav visaugstākais labums. Tirgiem ir jābūt orientētiem uz sabiedrisko labumu. Šobrīd milzu korporācijas apdraud pat politisko suverenitāti. Nācijām ir jāsadarbojas, lai apvaldītu globālo ekonomisko spēku augstprātību un neprātu. Mēs atbalstām tālredzīgu valsts varas izmantojumu, lai uzturētu un veicinātu neekonomiskus sabiedriskos labumus.

Tirgi ir jāveido ar sabiedrisko labumu prātā.

32. Mēs ticam, ka Eiropai ir kultūra un vēsture, ko ir vērts saglabāt. Taču pat mūsu pašu universitātēs pārāk bieži tiek nonivelēts mūsu kultūras mantojums. Mums ir jāreformē izglītības saturs, lai veiciātu mūsu kopīgās kultūras nodošanu tālāk, nevis jāindoktrinizē jauni cilvēki nolieguma kultūrā. Skolotājiem un mentoriem visos līmeņos ir pienākums atcerēties sabiedrības kopējās saknes un dvēseles gājumu. Viņiem vajadzētu nest augsti galvu par savu lomu kā tiltu starp pagātnes un nākotnes paaudzēm. Mums ir arī jāatjauno Eiropas augstā kultūra, atkal nosakot skaisto un cēlo kā kopējo standartu un noraidot mākslu degradācēšanos uz politisko propagandu. Tam būs nepieciešama

Izglītība ir jāreformē.

jaunas patronu paaudzes kultivēšana. Korporācijas un birokrātijas ir sevi pierādījušas kā vājas mākslu kuratores.

33. Laulība ir pamats pilsoniskai sabiedrībai un saskaņai starp vīrieti un sievieti. Tās ir intīmas saistības, kuras tiek veidotas ap mājokļa uzturēšanu un bērnu audzināšanu. Mēs redzam būšanu tēviem un mātēm kā mūsu visfundamentālākās lomas sabiedrībā. Laulība un bērni ir neatņemamas sastāvdaļas jebkurai vīzijai par cilvēces plaukšanu. Bērniem ir nepieciešami upuri no tiem, kas viņus ieved pasaulē. Šis upuris ir cēls un mums to sabiedrībā ir pienācīgi jāgodā. Mums ir jāatbalsta tālredzīga sociālā rīcībpolitika, lai veicinātu un stiprinātu laulību, bērnu dzimšanu un rūpes par viņiem. Tādai sabiedrībai, kura nespēj sevī uzņemt bērnus, nav nākotnes.

Laulība un ģimene ir neaizvietošanas.

+ + +

34. **Mūsdienās Eiropa ir pilna ar raizēm par tā saucamo ‘populismu’ – lai gan šī termina pamatnozīme ir tikusi noliegta, un pamatā to izmanto lamāšanās nolūkos.** Arī mums ir pamats būt piesardzīgiem. Eiropai ir jāsmēļas gudrību no savām tradīcijām, nevis jāpaļaujas uz pārmēru vienkāršotiem lozungiem un sabiedrību šķeļošiem sentimentiem. Tomēr, mums ir jāatzīst, ka daudz kas šajā jaunajā politiskajā fenomenā atspoguļo veselīgu sacelšanos pret viltus Eiropas tirāniju, kura par antidemokrātisku sauc jebkuru draudu savai morāles monopola leģitimitātei. Tā saucamais ‘populisms’ ne bez laba pamata izaicina šo status quo diktatūru un ‘centristu fanātismu’. Tā ir pazīme tam, ka pat mūsu degradētās un nabadzīgās politiskās kultūras vidū spēj atdzimt Eiropas tautu vēsturiskā rīcībspēja.

Ir jāiesaistās debatē ar populismu.

35. Mēs noraidām viltus apgalvojumu, ka nav citu atbildīgu alternatīvu mākslīgajai, bezdvēseliskajai solidaritātei ar vienoto tirgu, pārnacionālu birokrātiju un labi pārdotu tukšu izpriecu. Ar maizi un izklaidēm nav gana. Atbildīgā alternatīva ir patiesā Eiropa.

Mūsu nākotne ir patiesā Eiropa.

36. Šajā brīdī, mēs lūdzam visus eiropiešus mums pievienoties, noraidot utopisko fantāziju par multikulturālu pasauli bez

Mums ir jāuzņemas atbildība.

robežām. Mēs pamatoti mīlam savu zemi, un mēs tiecamies nodot mūsu bērniem visu cildeno, ko paši esam saņēmuši kā savu dzimtīpašumu. Kā eiropieši mēs dalām kopīgu mantojumu, un šis mantojums aicina mūs dzīvot vienam ar otru mierā tādā Eiropā, kas sastāv no nācijām. Atjaunosim nāciju suverēno varu un atgūsīm pašcieņu uzņemties kopīgu politisku atbildību par Eiropas nākotni.

Filips Benetons (Francija)

Remī Brags (Francija)

Romans Johs (Čehija)

Andrašs Lanzi (Ungārija)

Rišards Legutko (Polija)

Pjērs Manants (Francija)

Janne Hollanda Matlārī (Norvēģija)

Dalmacio Negro Pavons (Spānija)

Rodžers Skrūtons (Apvienotā Karaliste)

Roberts Špēmans (Vācija)

Barts Jans Šprauts (Nīderlande)

Matiass Storme (Beļģija)

Edit

